

Praktijkverhaal:

Erekle, een anderstalige nieuwkomer uit Georgië. Met beperkte woordenschat een spreekbeurt in elkaar boksen

Hoe krijg je bij een anderstalige nieuwkomer die weinig evolueert, de motor (weer) aan de gang? En hoe maak je daarbij meteen werk van meer welbevinden en betrokkenheid? Dat vertelt het verhaal over Erekle. Doordat hij rond en over 'zijn' land aan de slag kan én medeleerlingen daarvoor geïnteresseerd krijgt, zet hij op verschillende vlakken stappen vooruit.

☐☐☐ **Erekle**

Donkere krullen, klein en een beetje mollig, wat nors, maar met heldere, twinkelende ogen, zo is Erekle aanvankelijk aanwezig in de onthaalklas. Hij spreekt Georgisch en een paar woordjes Engels, schrijft alleen drukletters en moet heel wat Nederlandse klanken leren lezen en vloeiend schrijven. Hij kan zich goed concentreren, is meegaand, maar soms ook wel assertief/eigenzinnig. Hij is erg op zichzelf, legt maar moeilijk contact met andere onthaalklasgenoten. Toch is hij zeer gedreven en ijverig aanwezig in de les, zeker bij een speelse aanpak.

☐☐☐ **Weinig vooruitgang**

In de onthaalklas groeit hij uit tot een actieve deelnemer al wil het spreken maar moeilijk vlotten. Ook het contact met medeleerlingen blijft stroef verlopen. Erekle ligt niet zo goed in de groep, zijn reacties zijn soms atypisch: nu eens toont hij geen emoties, dan weer reageert hij overdreven waardoor hij medeleerlingen afschrikt. Op de speelplaats speelt hij met een landgenootje en met een paar jongere kinderen.

Na een dik half jaar is het spreken er maar weinig op vooruit gegaan. Toch blijft Erekle gemotiveerd om zich uit te drukken met lichaamstaal, woordzinnen, tekeningen. De bezorgdheid van de leerkracht van de onthaalklas groeit: taalproductie stagneert, sociaal valt Erekle uit de boot, in de klas sluit hij zich steeds vaker af. Er is een goed contact met de AN-juf, maar zijn reacties blijven ook hier regelmatig extreem en geforceerd.

☐☐☐ **Een spreekbeurt over je land**

Op een multidisciplinair overleg worden prioriteiten vastgelegd: de nadruk ligt op welbevinden en betrokkenheid, het bevorderen van het sociale in de reguliere klas en op de speelplaats. Hoe gaan we de school leefbaarder maken voor Erekle? Hoe kunnen we zinvol met hem werken? Hoe kunnen we voeling krijgen met wat hij graag doet, voelt, kan? Hoe kunnen we zijn zelfvertrouwen laten groeien?

Het zontje van de Geörgische president

En dan komt de opdracht van de reguliere klas: een spreekbeurt over je land. De AN-juf wil Erekle graag laten blinken voor zijn medeleerlingen. Maar hoe kan hij met die beperkte woordenschat een spreekbeurt in elkaar boksen?

We gaan dan maar samen achter de computer zitten en gaan op zoek naar beelden van Georgië. We vinden info over het zontje van de president, een leeftijdsgenoot van Erekle, die vertelt over zijn schoolleven. Aan de hand van foto's kunnen er veel gesloten en zelfs open vragen worden gesteld. Erekle toont beelden van zijn opa-imker, zijn broer in Georgië die hij erg mist. En gaandeweg

slaagt de AN-juf erin hem te overhalen over Georgië te vertellen voor de klas. De volgende week brengt hij een boeiende powerpoint mee over Georgië, door zijn moeder gemaakt. Aan de hand van deze beelden komt er heel veel los bij Erekle, zoals de oorlog die hij deze zomer meemaakte in Tbilisi. Erekle

vertelt en tekent over de taal, de natuur, historische gebouwen, de stad waar hij woont, de school, Sint-George. Samen luisteren we naar het volkslied, een Georgisch gedicht, samen kijken we naar Georgische dans en een stukje drama. Vanuit een zeer grote betrokkenheid werkt Erekle hier lessen lang aan. En dan komt de voorbereiding op het brengen van de spreekbeurt voor de klas: samen zoeken we naar een goed evenwicht tussen spreek- en doe-activiteiten. Erekle moet hier een goed gevoel aan overhouden. De juf zoekt samen met Erekle ondersteuning

bij de powerpoint en bij een doe-activiteit: Erekle zal zijn medeleerlingen hun naam in het Georgisch leren schrijven. En tenslotte zijn er de spreekoefeningen die steeds uitgebreider worden, met stukjes inhoud van de spreekbeurt.

■ ■ ■ De grote dag

En dan, de grote spreekbeurtdag! De ouders van Erekle komen allebei luisteren. De klas is er klaar voor. Erekle brengt zijn spreekbeurt rustig met veel visuele en auditieve ondersteuning. Hij is zeer begaan met zijn klasgenoten bij het leren schrijven van hun naam in het Georgisch. Hij voelt zich echt in zijn sas, springt van hier naar daar om toch maar iedereen zo goed mogelijk te kunnen helpen. En ook al verloopt het spreken vrij eentonig, met weinig intonatie, toch blijft de informatie interessant voor alle leerlingen dankzij de visuele ondersteuning van de powerpoint en de doe-activiteit. Alle leerlingen zijn erg betrokken bij de les. Het doet Erekle duidelijk deugd!

Mia Van Herck, leerkracht GOK en anderstalige nieuwkomers - lagere school Paridaens (Leuven)

Enkele fragmenten uit de spreekbeurt van Erekle

Gamar joba mastsavlebelo da bavchvebo

Hallo beste juf en klasgenoten.

Ik ben Erekle, ik ben nu 9.

Toen ik 9 was, kwam ik naar België.

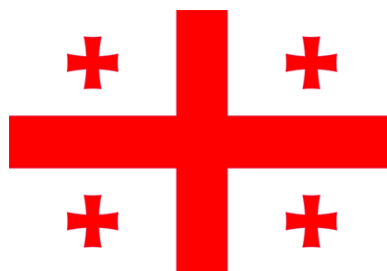
Ik kom uit Georgië.

Op veertien april 2009 ga ik terug naar mijn land.

Ik wil jullie graag iets vertellen over Georgië.

Georgië is Saqartvelo in onze taal.

Hier is de vlag van Georgië, ze is rood en wit .

Hier is het wapenschild van Georgië:

Twee leeuwen dragen een schild.

Boven het schild staat de kroon van Georgië.

Op het schild staat Sint-George, de beschermer van Georgië, hij doodt de draak.

De letters betekenen: samen-werken maakt je sterk. (...)

De Georgische keuken

Walnoten in honing

Brood gevuld met kaas